

сърце му грабналъ Раде Зоговичъ,
пламна и Колевъ ф руска рубашка,
коса му църна пагя надъ вегя,
мига и трепка, гърло засипналъ,
Ботевъ му росна младосъ подронилъ;
— Абрашевичъ — викна Мирсина,
Диме се стресе, очи фъркнаа,
калина пукна зрела на образъ —
Мирса му око в сърце забодѣ;

Како се краде време ф приказни,
така се краде време ф планина!

IX

Сиракъ е мома Мирсина,
мала е в Белградъ довеле,
повифче майка изгуби,
татко ѝ ф стачка загина,
никого нема одмена —
уще не цвеке процвете, —
монополь патъ ѝ пресрете,
уще не ластаръ подаде,
Диме ѝ сърце украде!

X

Любатъ се, любатъ, до два сирака,
любатъ се, любатъ, време не стига,
она е китка здравецъ на чело,
а онъ е буйна река планинска!

XI

Ни шепоть,
ни свирка,